

EGYETÉRTÉS

KOSZUT FERENCZ főmunkatára.

EÖTVÖS KÁROLY szépirodalmi főmunkatára.

SZERKESZTŐSEG: BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Telefon száma 788.

KIADÓHIVATAL. BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Telefon száma 708.

Mai számunk főbb közleményei: Veszélyek: Megdőbbséti költségvetés.

Megdőbbséti költségvetés.

(Sz.) Lukács László pénzügyminiszter ma terjesztette a képviselőház elé az 1904-ik évre szóló állami költségvetést — terjedelmes és részletes expozé kíséretében.

A kiadások emelkedése összesen 108 millió korona, a bevételek emelkedése összesen 106,3 millió korona a megelőző 1903. évi költségvetéssel szemben.

Ha ebben az országban a legutóbbi idők rendjén roppant gazdasági föllendülés állott volna be; ha a nemzet a legutóbbi idők rendjén gyarapodott volna erőben, vagyonban, jövedelmi forrásokban; ha magunk előtt látnók színörzökre egy csodásan kedvező gazdasági fordulatnak minden jelenségét, akkor ez a költségvetés megnyugtathatna mindenkit.

De hiszen a legutóbbi idők rendjén a gazdasági élet terén csupa zűlés, csupa visszaesés észlelhető. A nemzet vagyon nem szaporodott; új jövedelmi források nem támadtak, a magyar társadalom csaknem minden rétege hangosan panaszokodik, mert szegényedik, s a nép ezrei kíváncsolnak az országból, mert itt nem tudják megkeresni a mindennapi kenyeret.

Ily körülmények közt egyenesen megdőbbséti az állami kiadásoknak hirteleni ilyen roppant emelkedése. De hát a költségvetés föltüntet egyúttal a bevételek terén is 106,3 millió korona emelkedést. Ennyit irányoz elő. És kimutat némi fölöleget is. Kevesebbet ugyan, mint tavaly, de mégis fölöleget: 597,324 koronát.

Az államháztartás egyensúlya tehát mégis megmarad — már tudnillik a költségvetés szerint. De, ha nézzük a bevételi emelkedések teteit, első pillanatra is szembeszökő az, hogy itt csak finansziópolitikai ügyeskedés tüntet el a deficitet, még pedig a nagy deficitet, s valójában az államháztartás egyensúlya már nincs meg. Benne vagyunk már most is a deficitben — dicsőségére az új kormányának és az új kormányzati rendszernek.

Mert az expozé és a költségvetés a kiadások nagyobb részét, a beruházások révén tamadó 75 milliónyi kiadások többletet kölcsönön fedezni s a kölcsönt azután a bevételek sorában tünteti föl. Nyilvánvaló, hogy a bevételnek ilyen kitüntetése fikció, mert hiszen itt az államadósságok növekedése áll elő.

dezhetné a civilista fölemelése címén előirányzott két millió korona kiadási többletet.

Értesd meg, te szegény, keserves anyagi gyötrelmek közt szülődő magyar nép, hogy az adódat fölemelik, mert a király civilistáját is föl kell emelni. Neked kell megfizetned azt, amivel az udvar többlet fog ezután költeni Bécsben, az osztrákok javára. A költségvetésnek ez a két pontja egymagában is elégséges ok, hogy a nemzeti közvélemény fölháborodjék a mi kormányunk finansziópolitikájá miatt.

A bevételi többletek többi cziméi meg a szigorú realitás hiányában szűkölködnek. Mert azt látjuk, hogy a költségvetés tulcsizti egyfelől az állami üzemek jövő demelék előirányzatait, másfelől az indirekt adókból előirányzott bevételeket. Ha igaz is az, hogy ezek a jövedelmek a múlt években jóval meghaladták az előirányzatokat és a fölölegek a kincstári készletek szaporítására fordítottak, amelyekből most elvonatnak: a pénzügyi politika realitásának rovására esik az olyan gazdálkodás, mely nem számít a jövő eshetőségeire, akik végezt minden komoly államháztartásnak gondoskodnia kell pénzügyi készletekről. De a másfelől az állami jövedelmek előirányzatának túlfeszítése ép a mostani gazdasági viszonyok közt, pusztán abban a reményben, hogy a kiegyezés majd dulóre jut s a külfölddel a szerződések megkötetnek, ami azután gazdasági föllendülést eredményez: kissé mégis csak könnyelmű dolog.

Igen alaposan kétekedünk tehát magának a költségvetésnek szigorú realitásában, s megdőbbséssel látjuk egyfelől a kiadások rettenetes emelkedést, másfelől azt, hogy a kormány egyáltalában nem gondoskodik új erőforrás nyitására a nemzeti jövedelmek szaporítása czéljából.

A pénzügyminiszter igen komoly figyelmeztetést intéz a törvényhozáshoz. Avégből, hogy vigyázzon, mert az államháztartás viszedelmes forulópontozott jutott. Figyelmeztet arra, hogy a törvényhozás óvakodjék attól, ami most jórésben oka volt a kiadások emelkedésének: a különböző társadalmi rétegek különböző igényei folytonos nagylelkű honorálásaitól. Ezt a figyelmeztetést némi leg rossz helyre adre szálta a miniszter. Mert ez a kormányának szól. Hiszen a kormány volt az, mely hirtelen elövette a varmegyei bizviselők fizetésének javítását, s ezt nyilvánvaló kereskedési taktikából sürgösen keresztülhajtotta. Ez indította meg a lavinát. Ez adott vérszemét minden társadalmi csoportnak. Ez adott erőt és biztatást a különböző követelések roppant áramlatainak.

És azután a kormány az, a mely hozzájárul a katonai terhek folytonos emeléséhez, a kormány az, mely növelemi akarja a civilistát, a kormány az, mely egyre szaporítja a teljesen inproduktív kiadásokat.

Ilyen gazdasági politika nem vezethet jóra. Ilyen gazdasági politika a gazdasági romlás örvénye felé sodorja a nemzetet. Már pedig ilyen gazdasági politikának tükörképét állítja elének az 1904-ik évi költségvetés. Rettenetesen sötét kép ez. A nemzetnek nagy okai vannak arra, hogy megdőbbsenjen ilyen kép láttára.

Budapest, május 10.

A képviselőház szerdán délelötti tíz óra- kor ülést tart.

Lukács lemondása. Beavatott körökben minden ezafolat ellenére határozottan fönn tartják azt az értesítést, hogy Lukács László pénzügyminiszter lemond az állásáról s ezt az elhatározását a királynak is bejelentette. Ez volt az oka, hogy a pénzügyminiszter expozéjában ma nem beszélt a jövő pénzügyi politikájáról. Lukács-tól a pénzügyi tárczát Tisza István veszi át, aki

viszont a belügyi tárczát engedti át a sógó rának, Sándor János államtitkárnak.

Közönet a királynak. A képviselőház ma ülése előtt ismét partétekeztet volt az elnökség termében, amelyen résztvettek: Tisza István gróf miniszterelnök, Perczel Dezső házelnök, Podmaniczky Frigyes báró, Thaly Kálmán, Szentiványi Árpád, Rakovszky István és Szederkényi Nándor pártelnökök. Az értekezleten megapották azon indítványok szövegét, amelyikkel a királynak a képviselőház közönetét mond a Rákóczi Ferencz hamvainak haz szállítására vonatkozó kizárólag. Az indítványt az összes párt elnökök által aláírva, holnap jezzük be az indítványkönyvbe s a honnapi szerdán ülésben jelenti az elnök a Haznak. Az elnök egyúttal javaslatot fog tenni, hogy az indítványt indokolat s a pentek- e hó 13-ki ülésre üzzék ki. A Haz ezt a javaslatot elfogadja s így a pentek ülésen fogja báró Podmaniczky Frigyes indítványt röviden megindokolni s a Haz, minthogy az indítvány törvény a hatását nem cselozza, meg ugyan- abban az ülésben egyhanglag elfogja fogadni. Az indítványt ezután átküldik a förendiúhához alkotmány hozozajárulást végett.

A képviselőház bizottságai. A képviselőháznak ma megválasztott bizottsági tagjait felkéri a képviselőház elnöke, hogy a südtörök ülés befejezése után a kijelölendő teremben jelenjenek meg, hogy a bizottságok azonnal megala-ulhassanak.

A szabadvü part szerdán este fél nyolcz órakor értekezletet tart.

Az öreg honvédek. A honvédelmi és belügyminisztereknek ma a képviselőház elé terjesztett jelentése sz-rint az 1902-ik évben a honvédmenházban, annak parancsnokán kívül 150 tag volt elhelyezve és pedig föltüntet 18, altiszti 68, közharcos 64. Az 1902. év folyamán elhalt 20 kőzharcos 5, elavolttatott 1 és illetégségi helyre szűdett 3, összesen 29 honvéd. A honvédené- ház fenntartása az 1902. évben az államnak 80.760 korona 09 fillérébe került.

A német kereskedelmi szerződés. Berlinből távirak, hogy az Ausztria Magyarország felkéri a kereskedelmi szerződés- szövebr tárgyalások nem Berlinben fonnak folytál, csak éppen az étezetes tanácskozásokot tartják Berlinben. Értesülésünk szerint Boroszlóban tartják a tárgyalásokat, mert ez a hely ugy Becshez, mint Berlinhez elég közel van.

A függetlenségi párt értekezlete.

— Saját tudósítoktól. —

A függetlenségi párt ma este Thaly Kálmán elnökei alatt értekezletet tartott. Naprend előtt Olay Lajos kér szót és kérdést intéz az iránt, hogy a szez-edi képviselőválasztásról van-e a pártnak tudomása, illetve az ott fellépett függetlenségi jelölt elenkezett-e a párt elnökségénél. Thaly kijelenti, hogy a pártnak hivatalos jeleléséről tudomása nincs. Majd Olay annak a nézet- nek adott kifejezést, hogy a megyében a függetlenségi pártnak nem volna kilátása a győzelemre, hacsak oda az országos párt, hogy a szez-edi függetlenségi választók a báró Bánffy Dezső pártját támogassák, mint a mely mint ellenzékai part közelebb áll a függetlenségi parthoz. Az értekezleten jelen- lők ezzel szemben arra az állaspontra helyezkedte, hogy miután Szegebről a párt központjához ez irányban kérdést nem intéz- tek, a párt a szez-edi függetlenségi párti választók elhatározására semminemű irányító befolyást nem gyakorolhat.

Ugyancsak az alkalommal Olay Lajos fel- tette azt az eszmét is, hogy tekintettel arra, hogy a függetlenségi politikusok ellen a kormányhoz és kormányparthoz való érint- kezési viszonylataikra nézve a parlamentben és a sajtóban különböző gyanúsító hí- resztelések kerülnek forgalomba, jó volna, ha a függetlenségi párt tagjai azon volná- nak, hogy a kormányval és a kormánypart intézségével politikai dolgokban csupan az elnökség útján érintkezzenek és ezután is csak akkor, ha az ily irányú lépés a párt- nak be van jelentve. Ez volt a függetlenségi partnak régi gyakorlata és eljárása és Olay szerint helyes volna, ha a párt ezen régi magatartásához konzervatívul ragaszkodnék.

A napirendre áttérve bemutatja az elnök Barta Ödönnek a párt elnökéhez intézett sürgönyét, melyet már a lapok is ismertet- tek, mely szerint a horvát regnikolaris bi- zottság tagjává történt jelölését nem fogadja el. Jelenti egyúttal, hogy ez a bizottság al- landó bizottság lévén, ma a Hazban erre a bizottságra szavazás nem is történt és így reméli, hogy Barta Ödön ezt a tisztelet meg fogja tartani. Ha ezt nem tenné, a párt mindenesetre sajnálná.

Ez után az elnök bejelenti, hogy a Haz elnö- ke a minap a pártok elnökeit konferenciára hívta meg, melyet bizalmas jellegűnek kívánt tartani, azonban a lapok hosszú tudósításo- kban foglalkoztak az ott történetekkel. A király azon elhatározását, mely a Rákóczi hamvainak hazaszállítását rendelte el, az ország minden részéből halálaitokkal közö- nik meg. A konferencia czélja az volt,

hogy lehetőleg egyetelmű megállapodás lé- tesítsék arra nézve, hogy a törvény- hozás miként fejjeze ki a királyi tény föltöt érzet halaját. Jelenti, hogy a minis- terelnök kijelentette, hogy a Rákóczi ham- vainak hazaszállítására vonatkozó rendelet semmiféle politikai czellal nincs összekötve, legkevésbé pedig a civilista felemelésének kiterjesztésével. Az értekezleten az értekezlet, hogy a királyi tényt illik meg- közzéni, de az ne legyen túlsúlyos hadoló jelirat, hanem törvényhozás-hoz méltó egye- mes és forrás nyilatkozat, a miért is leg- cselészerűbbnek vélte, ha a közönet tolnak cselásával az elnökséget bízzák meg. Ez ellen senkinek sem volt kifogása, sőt a fö- rendiúház megjelent elnöke, gróf Csáky Albin kijelentette hozzájárulását oly értelemben, hogy a képviselőháznak határozatát javaslat alakjában a förendiúház elé terjesztji.

Az indítvány szövegét, melyet az indít- ványkönyvben az összes pártok elnökei írnak alá, a következő:

Határozta el a Haz, hogy ő felsé- gének azon f-nkölt királyi tényéért, mely sze- rint a folyó évi április hó 18-én kelt legmag- sabb kizárólag II. Rákóczi Ferencz hamvainak hazaszállítására tárgyában a kormányt javaslat- tere utastotta, a magyar nemzet nevet- ben hála köszönetet fejezi ki és annak ő felsége előtt illo módon leendő tolmacsolásával a Haz elnökét bízza meg; ez iránti határozatát szives hozzájárulással a förendiúház I. s közh.

A párt Thaly Kálmán felkészen megjel- nevezve, egyhangúlag elfogadta az indítványt és felkérte, hogy a Hazban a párt nevében az indítványt elfogadását tolmacsolja. Ezzel az értekezlet véget ért.

Apponyi visszavonulása.

— Válság a nemzeti pártban. —

A szabadelvü párt tegnapielőtti értekezle- tén rebent fel egész határozottan az a hír, hogy Apponyi visszavonul s a nemzeti pártban súlyos a válság. A dologról mi is tudomást adunk és megirtuk, hogy a nem-zeti párt nem reagált a kormányparthoz arra a felszólítására, hogy kandidáljon a kü- lönböző bizottságokba tagokat, hanem fel- kérte báró Podmaniczky Frigyeset, hogy a szabadelvü párt hagyja meg a bizottságok- ban azokat a disszidenseket, akiket a múlt ülésszak elején meg a párt kandidált. Ebből szemlatomást kiváglott, hogy a nemzeti párt még mindig nem akar párt gyanánt megalakulni.

Ez az eset csak megerősítette politikai körökben azt a nézetet, hogy Apponyi visz- zavonul — és amit mi is köreadtuk ezt a verziót — elhagyja Budapestet és kizáró- lag gazdálkodással s gyermekei nevelésével foglalkozik. Hozzátezték azok, akik beava- tottaknak akartak látszani, hogy a nemzeti párt tulajdonképpen már nem is léte- zik s rövidesen szét is zúlik. Most aztán ezeket a híreket, ha meg nem czafolják is, de nagyon elveszik az élüket arról az oldalról, ahonnan egyedül hivatot- tak hiteles nyilatkozatokat tenni. Anyi min- denesetre igaz, hogy Apponyi budapesti ház- tartását felosztatta s vagy Eberhardra vagy bekési birtokára megy. De arra, hogy itt- hgyia a politikai pályát, melyen három év- tizeden keresztül annyira ragyogó sikert szer- zett, egyelőre határozott formában nem gondol.

A nemzeti pártban azonban mindenesetre nagyon nyomott a hangulat. A parallel-ülé- sről szóló törvényjavaslat benyújtása ide- jen a disszidensek főleg a vezető iránt tápl- lalt személyes szimpátiák következtében hagyják ott a Lloyd-klubot. Ezek közül tíz- tizenkettő minden áron vissza akar menni a szabadelvü pártba s csak a kedvező alkalm- lal lesi. A másik tuczat pedig már sokkal szegényebb, mintsem önálló párt gyanánt sze- repelhessen. Az egész frakció visszatérése teljességgel lehetetlen.

Apponyi — egy értesülés szerint — párt- híveinek elhatározására nem akar befolyást gyakorolni, de ezental nem is tür el beava- tozást az elhatározásába. Azok a keserves családok, melyekben az utolsó öt évben volt pénz, nézete szerint olyan elhatározások- nak a következményei, melyekbe mások kény- szerítették s nem az ő politikai meggyőződé- sének a kifolyásai. Ennek az állapotnak akar veget vetni. Apponyit különben nagyon el- keserítette Bánffy fellépése is, a kinek pro- gramja nemzeti, katonai és gazdasági vonat- kozásokban alig különbözik a volt nemzeti párttól. Így szinte magától értetődő az egyttműködésük, a mitől Apponyi nyilván visszarettent.

Fellette érdekes kommentárral szolgál a nemzeti párt dolgaihoz a fölhivatalos M. N. ma esti számában, ahol ártatlan arccal

meséli el, hogy az Apponyi visszavonulására vonatkozó hírek eredete ott keresendő, hogy maguk gróf Apponyi elsősorban azért tartana a maga számára föltétlenül szüksé- gesnek további politikai működéséhez alapul, mert ez a tömörség, párhüveinek ez a szil- lárd összetartása és egyetértése ellensu- lyozná a hívek kis számát. Apponyi egyik legbuzgóbb és pártjában egyik legtekintélye- sebb híveinek a fölhivatalos lap tudósítaja előt- tét nyilatkozta szerint kétségtelenül szelhető a pártban valaminő alaku- lásra irányuló törekvés, melynek a teljes megállapodására, illetve kialakítására onban szükséges még egy kis ideig várni. Addig határozottan sem Apponyi visszavonur- tásáról, sem annak ellenkezéjáról, sem párt- ának magatartásáról biztosat állítani nem lehet.

Különben gróf Apponyi Albert ma Per- cel Dezső házelnöknel bejelentette lemond-ását a horvát pénzügyi egyezmény elöke- zítésére kiküldött országos bizottsági tagsá- gáról. Gróf Apponyi Albert eddig nem volt tagja ennek az országos bizottságnak s al- lá a Haz éppen ma választotta meg. Ezenkivül arról értesül a M. N., hogy gróf Apponyi Albert a delegációba történt kijelöltetését sem akarja elfogadni s ezt is tudomására hozta a Haz elnökek.

Ezekkel az információkkal szemben az Apponyiekkal intim vonatkozásokban élő H-k a következőket írja Apponyi vissza- vonulásáról.

Ma megjelent a képviselőházban gróf Apponyi Albert is és alkalommal a legilletékesebb helyről felvilágosítást nyerni arra nézve, hogy Apponyi visszavonul- lásának hirtelen meg a való- ságnak, sőt az minden tényleges alap- pot nélkülöz. Nem felelek meg a való- ságnak azok a hírelek sem, hogy gróf Apponyi Albert visszatérni szándékozik a szabadelvü pártba. A dologból annyit a való-ág, hogy gróf Apponyi Albert közelebb beszámoló beszédet mond jászberényi választói előtt, a melyben ki fogja fejteni a mai politikai helyzetre vonatkozó állásfoglalását. Ki fogja jelen- tni, hogy a nemzeti követelmények kivívásáért tovább is küzdeni fog, csüg- gedést nem ismerve. Akik majdan helye- selni fogják a beszámolóban foglalt pro- grammszerű nyilatkozatát, azok követni fogják; akik nem helyeslik, azok nem kö- vetik, de gróf Apponyi Albert, ha még maga maradna is akkor, is megma- radna eddigi álláspontja mellett. Azok a hírek, melyek arra vonatkozólag hozat- tak forgalomba, hogy a szabadelvü párt- ból kivált új nemzeti pártiak egy része Bánffy Dezső mozgalomhoz kíván csatlakozni, a másik rész a harciasabb ellen- zékhez és ismét egy rész a szabadelvü pártba térne vissza, szintén csak merő kombinációk. Anyi a tény, hogy gróf Apponyi Albert nem fog visszavonulni a magyar politikai közelet teréről.

A legközelebbi jövő van hivatva, hogy az ellenmondó híresztelések közül megmutassa, melyik a hiteles.

Lukács expozéja.

— A képviselőház ülése. —

Lukács pénzügyminiszter a képviselőház mai ülésén benyújtotta az 1904. évi költsé- gvetést és az év derekán, amikor már meggettük a kenyérünk javát, elmondta hozzá az expozéját is. Hídegen, alig hallható har- gon halálos nyugalommal permutálta a szá- dületes számorokat, amikből végre is kon- statálta, hogy deficit még nincsen, de a rendes kiadások máris abnormalis emelkedést mutatnak. Az 1903. évi zárszámadásnak is igen kedvezőtlen a képe . . .

Szóval, kezdődött a fogházás. S hogy ne fájjon nagyon, falusi feleser módjára a pénzügyminiszter előszedte a kéglázt. Az 1902- zárszámadás eredményét boncolgatta, a melynél hetedfél millió korona volt a bevé- teli fölöleg s 29 millióval kedvezőbb a pénzügyi eredmény, mint az előirányzat. Hja, ez az óvatos prelimináré! — tette hozzá a finansziógenerális.

Hogy a múlt évi zárszámadásoknak nem ilyen barátságos a képük — folytatta Lukács — annak az a magyarázata, hogy az ex-lex belefussolt minden preliminaréba, lett legyen az akármilyen óvatos. Az obstrukciónak ez volt a következtése, hogy körülbelül ötvenöt millióval kevesebb folyt be, mint a mennyit előirányoztak s csak a megtakarított pénzces- kélek, a jó termés és a buza jó ára mentette meg az országot a veszedelemtől.

Az 1904. évi büdzsében a kiadások 108

EGYETÉRTÉS

A márványteremben.

Ezalatt a nagy márványteremben a közel... Fel kilenc óra lehetett, a midőn a nagy...

Lajos, Szabó Jenő, Szalavszky Gyula, gróf Zibby Antal. A képviselőház tagjai közül: Ahaty Odón, gróf Andrássy Géza, gróf Andrássy Gyula, gróf Andrássy Sándor, Angyal József, gróf Apponyi Albert, gróf Apponyi Gyula, Babó Lajos, Baresay Domokos, Bara Odón, gróf Bánffy Miklós, báró Bánszky Antal, Bedő Albert, gróf Banyovszky Sándor, Bernath Béla, Blaskovics Ferenc, Bolgar Ferenc, Brázy Kálmán, Buanovics Gyula, Ciočan János, Conny Traugott, gróf Csekonyics Gyula, Csernoch János, Csörgő Gyula, Daróczy Aladár, gróf Esterházy Kálmán, Farkas Abraham, báró Feiltsch Artur, Fernbach Péter, Feszty Béla, Förster Ottó, Grosskocsy Vilmos, Halász Zsigmond, Háromy László, Hertelendy László, Hlitz Ernő, Horváth Lajos, Jákóffy Imre, Jovanovics István, gróf Jarkóffy György, Klobaszyk János, Konkoly-Thege Miklós, Krasznay Ferenc, Lator Sándor, László Mihály, Leidenfrost László, Lutz Károly, Manassy Barco György, Maróthy László, Molnár Akos, Münich Aurél, Nagy Mihály, Nedejkovits Horvát, Papp János, Perczel Dezso, Petricovics Arthur, báró Popovics Várho István, Rosenbergy Gyula, Rómy Ernő, Rumovics Gyula, Salamon Géza, Schmidt József, Simonyi-Semadán Sándor, Szabó István, Szerb György, Széll Kálmán, Szombathy György, Szóts Pál, Török Bertalan, Udvary Ferenc, Vancsó Gyula, Várady Károly, Vészi József, Vicsonty Soa, Vojnits István, báró Vörös László, Verner Gyula, Wickenburg Márk gróf, Wolfner Tivadár és Zibory Miklós.

A had-erő és a honvédség részéről ott voltak: herceg Lobkowitz Rudolf hadtestparancsnok, gróf Fejérváry Géza táborparancsnok, Podajovszky József lovassági tábornok, báró Szöcske, báró Weigl, Zoltán Elek, Klobaszy, Bihor, báró Zech, Pap alabornagyok, Roppoch, Kalka, Ludmann, Besenyei Ferenc, Hoffmann, Vajda, Surányi, Schreiber, Meizer, Minorelli-Fitzgerald, báró Leitner vezérőrnagy, Nagy, Magyar, Senk, Schreiber, Leitl, Blschka, báró Hauer, Csák, Bischof, Krausz, Drachsel, Stocari, Marics, Borota, Nickl, Algya, Biró, Braun, Förgler, Fabritius, Ganzel, Hazay, Koszta, Koreska, Szorencz, Nikics, Panajott, Schauer, Bertholdy ezredes, Hauskari és Nicsky tábornok-hadnagyok, Papp és Hochenberger ezredes-hadnagyok, dr. Bernolák és dr. Spilinger vezérőrnagyok, Hadnagy és Nagy főőrnagyok, Oberh Ede vezér-hadnagyok.

Megjelentek azentúl: Rakovszky István, az állami szomszéd elnöke, Darday Sándor, az állami szomszéd alelnöke; a közigazgatási bíróság részéről: Wekerle Sándor elnök (nejevel), Lakóczy Imre másodenök, Szemeszényi Jenő, Kogler János és Székely József tanácselnökök; Szabó Miklós a Kuria elnöke, valamint Varrik Béla, Szabó Albert és Sebásty Mihály tanácselnökök. Székely Ferenc loraonagráz; Sivák Imre országgyűlési képviselő, a budapesti ügyvédi kamara elnöke, Lánosz, Lóó udvari tanácsosa, a kerékpárolási és iparkamara elnöke, Rupp Zsigmond kir. tanácsos a közegegyházi kamara elnöke, Weizel Gyula szabadelmés tanács elnöke; Berzák Árpád, Buzády Viktor, Otlik Ivan, Liphay István miniszteri tanácsosok; Hegyhalmi Lajos és Lukács S. Jr. osztálytanácsosok; Niczky Ferenc (neje), Bóthly Pál, Domahády Elemér, báró Flthl Pál (nejevel és anyjával), Lukács György, Sarkózy Aurél, Székely György, Daróczy Vilmos főispánok; Kóli Madárd püspök, Hauszmann Alajos a Műegyetem és Hutyri Ferenc, az áttörési főiskola rektora; a székelyváros részéről: Miklós József főpolgármester, Halmos János polgármester, Rozsnyóvígy Gyula és Matusia Alajos alpolgármesterek; Rudnay Béla főkapitány, Kanter Károly apát, udvari pletanos, dr. Nemes Antal apát, Sium Albert és Radó Samu I. szerkesztők; Bernemissa Boldizsár a m. kir. államrendőrség főparancsnoka; Anders Emil lovag a m. kir. koronázási főparancsnoka, Halász Gyula főhadnagy, báró Nagy Gyula udvari titkár, Papay István udvari fogalmazó.

A főrendiház tagjai közül ott voltak még: gróf Csáky Albin elnök, Samassa József és Császáry György érsékek, Szabó János, Endre Imre, Horváth Zsigmond, Dessewffy Sándor, báró Horng Károly, Ivánkovics János, gróf Majláth Gasztáv, Radu Demeter, Hosszu Vazul és gróf Széchenyi Miklós püspökök, Fehér István főispán, Takács Menyhért prépost, Brankovics György patriárcha, Bogdanovics Lucian püspök, Laszky Gyula, Daniel Gábor, gróf Cziráky Béla, gróf Erdődy György, gróf Esterházy Károly István, gróf Gyúrkó Viktor, gróf Hunyady József, gróf Naszady Ferenc, gróf Széchenyi János, gróf Széchenyi Sándor, gróf Széchenyi Tivadár, gróf Széchenyi Imre, gróf Telegyi László, gróf Zichy Károly, gróf Zichy Tivadár, báró Ambrózy Gyula, báró Atzel Lajos, báró Bach Miklós, báró Bohus Zsigmond, báró Harkányi Frigyes, báró Lekey Imre, báró Prónay Dezso, báró Redl Béla, báró Révay Ferenc, báró Vay Béla, báró Weizsácker Albert, Bóthly Zoltán, Chorna Ferencz, Glycer Béla, Koranyi Frigyes, Laimovics János, Ernuzzi Kelemen, Ludwigh Gyula, Ludwigh János, Lukács Antal, Mikó Balint, Müller Kálmán, báró Nyáry Jenő, báró Rudnyánszky József, Sombory

nyilalikk bele és szeretne Gátfalván tereenni, vátka csakugyan ugy van, a mint gondolom, Holja, hátha Zellyy van már az Esztike szideben? Gondolkozik János és végre is kikacagja kérdésként. Hogy gondolhat olyat, hogy Esztike őt effelejtette. Lehetetlen, hiszen szívük úgy egybeforrt, oly tiszta igaz érzés kapcsolta őket egybe. Nem, ezt nem szakíthatja szét oly könnyen egy Zellyy. Esztike hű maradt, Esztike megvárja őt. Talán most is róla álmodik fehérgyacsokjában, míg ő itt a könyv fölött virraszva nem röstelt kétkedni az Esztike hűségében. Elpirul János ilyenkor és fokozott buzgóssággal lát neki tanulmányának... Egy nap reggel éppen egyszerű reggelizni mellett üteik, mikor kopogtatás hallatszott az ajtón, a másik pillanatra pedig megjelent a Répás hosszú vékony alakja. — Uram isten, kiáltozt fel az özevgy, maga az Répás ur. — Isten hozta kedves tanító uram, mondta János és szívélyesen kezelt nyújtott Répásnak. Tessék leülni. — Nem, kérem, hebezgett Répás, valaki még van kint, egy nálam mindenesetre kedvesebb személy. Ez csak benyitottam ide is és mondatom, vagy huszadik már ez az ajió. Egész falu lakik egy ilyen házban, hát eltévedtünk. — No, nem baj, helyén vannak, ha ide igyekeztek, mondta az özevgy. Bevijuk a társát is. Milyen szép, hogy meglátogatt. A Répás társát nem volt szükségé behívni, bejött maga is. Ekkor lett csak nagy az ámulás. — Esztike, Esztike, edes könyvem, kiáltozt fel meglepődve Balogné. — Hogy kerülz te ide? — Bizony nehezen, mondta Répás Esztike helyett, a ki már ekkor szóltan öléssel borult a nemzetes asszonyra. János csak állt, olyan hirtelen történt minden, hogy hamarában azt sem tudta, mit gondoljon. Esztike Répással itt, nálunk. Mi ez? Talán csak nem férj és feleség? fordult meg hirtelen János fejében. Répásra nézett.

A had-erő és a honvédség részéről ott voltak: herceg Lobkowitz Rudolf hadtestparancsnok, gróf Fejérváry Géza táborparancsnok, Podajovszky József lovassági tábornok, báró Szöcske, báró Weigl, Zoltán Elek, Klobaszy, Bihor, báró Zech, Pap alabornagyok, Roppoch, Kalka, Ludmann, Besenyei Ferenc, Hoffmann, Vajda, Surányi, Schreiber, Meizer, Minorelli-Fitzgerald, báró Leitner vezérőrnagy, Nagy, Magyar, Senk, Schreiber, Leitl, Blschka, báró Hauer, Csák, Bischof, Krausz, Drachsel, Stocari, Marics, Borota, Nickl, Algya, Biró, Braun, Förgler, Fabritius, Ganzel, Hazay, Koszta, Koreska, Szorencz, Nikics, Panajott, Schauer, Bertholdy ezredes, Hauskari és Nicsky tábornok-hadnagyok, Papp és Hochenberger ezredes-hadnagyok, dr. Bernolák és dr. Spilinger vezérőrnagyok, Hadnagy és Nagy főőrnagyok, Oberh Ede vezér-hadnagyok.

Megjelentek azentúl: Rakovszky István, az állami szomszéd elnöke, Darday Sándor, az állami szomszéd alelnöke; a közigazgatási bíróság részéről: Wekerle Sándor elnök (nejevel), Lakóczy Imre másodenök, Szemeszényi Jenő, Kogler János és Székely József tanácselnökök; Szabó Miklós a Kuria elnöke, valamint Varrik Béla, Szabó Albert és Sebásty Mihály tanácselnökök. Székely Ferenc loraonagráz; Sivák Imre országgyűlési képviselő, a budapesti ügyvédi kamara elnöke, Lánosz, Lóó udvari tanácsosa, a kerékpárolási és iparkamara elnöke, Rupp Zsigmond kir. tanácsos a közegegyházi kamara elnöke, Weizel Gyula szabadelmés tanács elnöke; Berzák Árpád, Buzády Viktor, Otlik Ivan, Liphay István miniszteri tanácsosok; Hegyhalmi Lajos és Lukács S. Jr. osztálytanácsosok; Niczky Ferenc (neje), Bóthly Pál, Domahády Elemér, báró Flthl Pál (nejevel és anyjával), Lukács György, Sarkózy Aurél, Székely György, Daróczy Vilmos főispánok; Kóli Madárd püspök, Hauszmann Alajos a Műegyetem és Hutyri Ferenc, az áttörési főiskola rektora; a székelyváros részéről: Miklós József főpolgármester, Halmos János polgármester, Rozsnyóvígy Gyula és Matusia Alajos alpolgármesterek; Rudnay Béla főkapitány, Kanter Károly apát, udvari pletanos, dr. Nemes Antal apát, Sium Albert és Radó Samu I. szerkesztők; Bernemissa Boldizsár a m. kir. államrendőrség főparancsnoka; Anders Emil lovag a m. kir. koronázási főparancsnoka, Halász Gyula főhadnagy, báró Nagy Gyula udvari titkár, Papay István udvari fogalmazó.

A főrendiház tagjai közül ott voltak még: gróf Csáky Albin elnök, Samassa József és Császáry György érsékek, Szabó János, Endre Imre, Horváth Zsigmond, Dessewffy Sándor, báró Horng Károly, Ivánkovics János, gróf Majláth Gasztáv, Radu Demeter, Hosszu Vazul és gróf Széchenyi Miklós püspökök, Fehér István főispán, Takács Menyhért prépost, Brankovics György patriárcha, Bogdanovics Lucian püspök, Laszky Gyula, Daniel Gábor, gróf Cziráky Béla, gróf Erdődy György, gróf Esterházy Károly István, gróf Gyúrkó Viktor, gróf Hunyady József, gróf Naszady Ferenc, gróf Széchenyi János, gróf Széchenyi Sándor, gróf Széchenyi Tivadár, gróf Széchenyi Imre, gróf Telegyi László, gróf Zichy Károly, gróf Zichy Tivadár, báró Ambrózy Gyula, báró Atzel Lajos, báró Bach Miklós, báró Bohus Zsigmond, báró Harkányi Frigyes, báró Lekey Imre, báró Prónay Dezso, báró Redl Béla, báró Révay Ferenc, báró Vay Béla, báró Weizsácker Albert, Bóthly Zoltán, Chorna Ferencz, Glycer Béla, Koranyi Frigyes, Laimovics János, Ernuzzi Kelemen, Ludwigh Gyula, Ludwigh János, Lukács Antal, Mikó Balint, Müller Kálmán, báró Nyáry Jenő, báró Rudnyánszky József, Sombory

Nem, nem, ez lehetetlen, a jó Répás nem lehet Esztike férje, ura. Répás mosolyogva lepett az ámuló Jánoshoz s megragadva kezét, sugta: — Nagy dolog hozott ide János ur, higgye el. Nem is gondolja. Bizony, bizony. Esztike nagyon elpirult, mikor végre kibontakozva a nemzetes asszony öléscsöböl, kezét szorított Jánosnál. — János, mondta Esztike. János egy szót se tudott szólni, csak bámulta ezt az elítte álló szép leányt, a ki, mióta nem látta, megerősödött, megszépült. — Ugyan hát eszokoljotok meg egymást, szót a két habozó szerelmeshez a nemzetes asszony. Es megcsókolták egymást. A jó Répás pedig hátul állt, de a csók váltására meg egy lépésként hátra felé tért az ajtóhoz. Ni a jó Répás, hogy elpirult, mintha csak őt eszokolta volna meg Esztike. Bizony, bizony nagyon gyors dobogásnak indult érzékeny szíve és hogy Esztikét a csókbal be nem érő János még meg is ület, hát, hát, még fádalom is nyilalikk a szívébe. Bizony megingt nagyon szép szomorú bucsuzatot tudnia írni a jó Répás, mert hát, — — no de ne tudja meg senki a derék Répás titkát. Ne tudja meg senki, hogy az uton nagyon belopta Esztike magát a szívébe; ne tudja meg senki, hogy a jó Répás azt kívánta bírnia örökké tartana az ut (pedig csak egy fél ószaka tartott), és mindig láthatná jószágos, kedves arcát Esztikének. Nem, erről nem szabad tudni senkinek, mert bizony még ki is nevetnék a jó Répást, hamar lángra lobbanó szíve miatt. Oh, az ő szíve puhább a vajnál is — hát meg se érdemelne, hogy kinevessék!... — De most már pihengetek, edes lányom, mondta Esztikének a nemzetes asszony, üljön le maga is Répás ur. Hosszu volt az ut, vagy talán már rég itt vagytok a városban, vagy... (Folytatása következik.)

A képviselőház tagjai közül: Ahaty Odón, gróf Andrássy Géza, gróf Andrássy Gyula, gróf Andrássy Sándor, Angyal József, gróf Apponyi Albert, gróf Apponyi Gyula, Babó Lajos, Baresay Domokos, Bara Odón, gróf Bánffy Miklós, báró Bánszky Antal, Bedő Albert, gróf Banyovszky Sándor, Bernath Béla, Blaskovics Ferenc, Bolgar Ferenc, Brázy Kálmán, Buanovics Gyula, Ciočan János, Conny Traugott, gróf Csekonyics Gyula, Csernoch János, Csörgő Gyula, Daróczy Aladár, gróf Esterházy Kálmán, Farkas Abraham, báró Feiltsch Artur, Fernbach Péter, Feszty Béla, Förster Ottó, Grosskocsy Vilmos, Halász Zsigmond, Háromy László, Hertelendy László, Hlitz Ernő, Horváth Lajos, Jákóffy Imre, Jovanovics István, gróf Jarkóffy György, Klobaszyk János, Konkoly-Thege Miklós, Krasznay Ferenc, Lator Sándor, László Mihály, Leidenfrost László, Lutz Károly, Manassy Barco György, Maróthy László, Molnár Akos, Münich Aurél, Nagy Mihály, Nedejkovits Horvát, Papp János, Perczel Dezso, Petricovics Arthur, báró Popovics Várho István, Rosenbergy Gyula, Rómy Ernő, Rumovics Gyula, Salamon Géza, Schmidt József, Simonyi-Semadán Sándor, Szabó István, Szerb György, Széll Kálmán, Szombathy György, Szóts Pál, Török Bertalan, Udvary Ferenc, Vancsó Gyula, Várady Károly, Vészi József, Vicsonty Soa, Vojnits István, báró Vörös László, Verner Gyula, Wickenburg Márk gróf, Wolfner Tivadár és Zibory Miklós.

Megjelentek azentúl: Rakovszky István, az állami szomszéd elnöke, Darday Sándor, az állami szomszéd alelnöke; a közigazgatási bíróság részéről: Wekerle Sándor elnök (nejevel), Lakóczy Imre másodenök, Szemeszényi Jenő, Kogler János és Székely József tanácselnökök; Szabó Miklós a Kuria elnöke, valamint Varrik Béla, Szabó Albert és Sebásty Mihály tanácselnökök. Székely Ferenc loraonagráz; Sivák Imre országgyűlési képviselő, a budapesti ügyvédi kamara elnöke, Lánosz, Lóó udvari tanácsosa, a kerékpárolási és iparkamara elnöke, Rupp Zsigmond kir. tanácsos a közegegyházi kamara elnöke, Weizel Gyula szabadelmés tanács elnöke; Berzák Árpád, Buzády Viktor, Otlik Ivan, Liphay István miniszteri tanácsosok; Hegyhalmi Lajos és Lukács S. Jr. osztálytanácsosok; Niczky Ferenc (neje), Bóthly Pál, Domahády Elemér, báró Flthl Pál (nejevel és anyjával), Lukács György, Sarkózy Aurél, Székely György, Daróczy Vilmos főispánok; Kóli Madárd püspök, Hauszmann Alajos a Műegyetem és Hutyri Ferenc, az áttörési főiskola rektora; a székelyváros részéről: Miklós József főpolgármester, Halmos János polgármester, Rozsnyóvígy Gyula és Matusia Alajos alpolgármesterek; Rudnay Béla főkapitány, Kanter Károly apát, udvari pletanos, dr. Nemes Antal apát, Sium Albert és Radó Samu I. szerkesztők; Bernemissa Boldizsár a m. kir. államrendőrség főparancsnoka; Anders Emil lovag a m. kir. koronázási főparancsnoka, Halász Gyula főhadnagy, báró Nagy Gyula udvari titkár, Papay István udvari fogalmazó.

A főrendiház tagjai közül ott voltak még: gróf Csáky Albin elnök, Samassa József és Császáry György érsékek, Szabó János, Endre Imre, Horváth Zsigmond, Dessewffy Sándor, báró Horng Károly, Ivánkovics János, gróf Majláth Gasztáv, Radu Demeter, Hosszu Vazul és gróf Széchenyi Miklós püspökök, Fehér István főispán, Takács Menyhért prépost, Brankovics György patriárcha, Bogdanovics Lucian püspök, Laszky Gyula, Daniel Gábor, gróf Cziráky Béla, gróf Erdődy György, gróf Esterházy Károly István, gróf Gyúrkó Viktor, gróf Hunyady József, gróf Naszady Ferenc, gróf Széchenyi János, gróf Széchenyi Sándor, gróf Széchenyi Tivadár, gróf Széchenyi Imre, gróf Telegyi László, gróf Zichy Károly, gróf Zichy Tivadár, báró Ambrózy Gyula, báró Atzel Lajos, báró Bach Miklós, báró Bohus Zsigmond, báró Harkányi Frigyes, báró Lekey Imre, báró Prónay Dezso, báró Redl Béla, báró Révay Ferenc, báró Vay Béla, báró Weizsácker Albert, Bóthly Zoltán, Chorna Ferencz, Glycer Béla, Koranyi Frigyes, Laimovics János, Ernuzzi Kelemen, Ludwigh Gyula, Ludwigh János, Lukács Antal, Mikó Balint, Müller Kálmán, báró Nyáry Jenő, báró Rudnyánszky József, Sombory

Nem, nem, ez lehetetlen, a jó Répás nem lehet Esztike férje, ura. Répás mosolyogva lepett az ámuló Jánoshoz s megragadva kezét, sugta: — Nagy dolog hozott ide János ur, higgye el. Nem is gondolja. Bizony, bizony. Esztike nagyon elpirult, mikor végre kibontakozva a nemzetes asszony öléscsöböl, kezét szorított Jánosnál. — János, mondta Esztike. János egy szót se tudott szólni, csak bámulta ezt az elítte álló szép leányt, a ki, mióta nem látta, megerősödött, megszépült. — Ugyan hát eszokoljotok meg egymást, szót a két habozó szerelmeshez a nemzetes asszony. Es megcsókolták egymást. A jó Répás pedig hátul állt, de a csók váltására meg egy lépésként hátra felé tért az ajtóhoz. Ni a jó Répás, hogy elpirult, mintha csak őt eszokolta volna meg Esztike. Bizony, bizony nagyon gyors dobogásnak indult érzékeny szíve és hogy Esztikét a csókbal be nem érő János még meg is ület, hát, hát, még fádalom is nyilalikk a szívébe. Bizony megingt nagyon szép szomorú bucsuzatot tudnia írni a jó Répás, mert hát, — — no de ne tudja meg senki a derék Répás titkát. Ne tudja meg senki, hogy az uton nagyon belopta Esztike magát a szívébe; ne tudja meg senki, hogy a jó Répás azt kívánta bírnia örökké tartana az ut (pedig csak egy fél ószaka tartott), és mindig láthatná jószágos, kedves arcát Esztikének. Nem, erről nem szabad tudni senkinek, mert bizony még ki is nevetnék a jó Répást, hamar lángra lobbanó szíve miatt. Oh, az ő szíve puhább a vajnál is — hát meg se érdemelne, hogy kinevessék!... — De most már pihengetek, edes lányom, mondta Esztikének a nemzetes asszony, üljön le maga is Répás ur. Hosszu volt az ut, vagy talán már rég itt vagytok a városban, vagy... (Folytatása következik.)

Nem, nem, ez lehetetlen, a jó Répás nem lehet Esztike férje, ura. Répás mosolyogva lepett az ámuló Jánoshoz s megragadva kezét, sugta: — Nagy dolog hozott ide János ur, higgye el. Nem is gondolja. Bizony, bizony. Esztike nagyon elpirult, mikor végre kibontakozva a nemzetes asszony öléscsöböl, kezét szorított Jánosnál. — János, mondta Esztike. János egy szót se tudott szólni, csak bámulta ezt az elítte álló szép leányt, a ki, mióta nem látta, megerősödött, megszépült. — Ugyan hát eszokoljotok meg egymást, szót a két habozó szerelmeshez a nemzetes asszony. Es megcsókolták egymást. A jó Répás pedig hátul állt, de a csók váltására meg egy lépésként hátra felé tért az ajtóhoz. Ni a jó Répás, hogy elpirult, mintha csak őt eszokolta volna meg Esztike. Bizony, bizony nagyon gyors dobogásnak indult érzékeny szíve és hogy Esztikét a csókbal be nem érő János még meg is ület, hát, hát, még fádalom is nyilalikk a szívébe. Bizony megingt nagyon szép szomorú bucsuzatot tudnia írni a jó Répás, mert hát, — — no de ne tudja meg senki a derék Répás titkát. Ne tudja meg senki, hogy az uton nagyon belopta Esztike magát a szívébe; ne tudja meg senki, hogy a jó Répás azt kívánta bírnia örökké tartana az ut (pedig csak egy fél ószaka tartott), és mindig láthatná jószágos, kedves arcát Esztikének. Nem, erről nem szabad tudni senkinek, mert bizony még ki is nevetnék a jó Répást, hamar lángra lobbanó szíve miatt. Oh, az ő szíve puhább a vajnál is — hát meg se érdemelne, hogy kinevessék!... — De most már pihengetek, edes lányom, mondta Esztikének a nemzetes asszony, üljön le maga is Répás ur. Hosszu volt az ut, vagy talán már rég itt vagytok a városban, vagy... (Folytatása következik.)

A képviselőház tagjai közül: Ahaty Odón, gróf Andrássy Géza, gróf Andrássy Gyula, gróf Andrássy Sándor, Angyal József, gróf Apponyi Albert, gróf Apponyi Gyula, Babó Lajos, Baresay Domokos, Bara Odón, gróf Bánffy Miklós, báró Bánszky Antal, Bedő Albert, gróf Banyovszky Sándor, Bernath Béla, Blaskovics Ferenc, Bolgar Ferenc, Brázy Kálmán, Buanovics Gyula, Ciočan János, Conny Traugott, gróf Csekonyics Gyula, Csernoch János, Csörgő Gyula, Daróczy Aladár, gróf Esterházy Kálmán, Farkas Abraham, báró Feiltsch Artur, Fernbach Péter, Feszty Béla, Förster Ottó, Grosskocsy Vilmos, Halász Zsigmond, Háromy László, Hertelendy László, Hlitz Ernő, Horváth Lajos, Jákóffy Imre, Jovanovics István, gróf Jarkóffy György, Klobaszyk János, Konkoly-Thege Miklós, Krasznay Ferenc, Lator Sándor, László Mihály, Leidenfrost László, Lutz Károly, Manassy Barco György, Maróthy László, Molnár Akos, Münich Aurél, Nagy Mihály, Nedejkovits Horvát, Papp János, Perczel Dezso, Petricovics Arthur, báró Popovics Várho István, Rosenbergy Gyula, Rómy Ernő, Rumovics Gyula, Salamon Géza, Schmidt József, Simonyi-Semadán Sándor, Szabó István, Szerb György, Széll Kálmán, Szombathy György, Szóts Pál, Török Bertalan, Udvary Ferenc, Vancsó Gyula, Várady Károly, Vészi József, Vicsonty Soa, Vojnits István, báró Vörös László, Verner Gyula, Wickenburg Márk gróf, Wolfner Tivadár és Zibory Miklós.

Megjelentek azentúl: Rakovszky István, az állami szomszéd elnöke, Darday Sándor, az állami szomszéd alelnöke; a közigazgatási bíróság részéről: Wekerle Sándor elnök (nejevel), Lakóczy Imre másodenök, Szemeszényi Jenő, Kogler János és Székely József tanácselnökök; Szabó Miklós a Kuria elnöke, valamint Varrik Béla, Szabó Albert és Sebásty Mihály tanácselnökök. Székely Ferenc loraonagráz; Sivák Imre országgyűlési képviselő, a budapesti ügyvédi kamara elnöke, Lánosz, Lóó udvari tanácsosa, a kerékpárolási és iparkamara elnöke, Rupp Zsigmond kir. tanácsos a közegegyházi kamara elnöke, Weizel Gyula szabadelmés tanács elnöke; Berzák Árpád, Buzády Viktor, Otlik Ivan, Liphay István miniszteri tanácsosok; Hegyhalmi Lajos és Lukács S. Jr. osztálytanácsosok; Niczky Ferenc (neje), Bóthly Pál, Domahády Elemér, báró Flthl Pál (nejevel és anyjával), Lukács György, Sarkózy Aurél, Székely György, Daróczy Vilmos főispánok; Kóli Madárd püspök, Hauszmann Alajos a Műegyetem és Hutyri Ferenc, az áttörési főiskola rektora; a székelyváros részéről: Miklós József főpolgármester, Halmos János polgármester, Rozsnyóvígy Gyula és Matusia Alajos alpolgármesterek; Rudnay Béla főkapitány, Kanter Károly apát, udvari pletanos, dr. Nemes Antal apát, Sium Albert és Radó Samu I. szerkesztők; Bernemissa Boldizsár a m. kir. államrendőrség főparancsnoka; Anders Emil lovag a m. kir. koronázási főparancsnoka, Halász Gyula főhadnagy, báró Nagy Gyula udvari titkár, Papay István udvari fogalmazó.

A főrendiház tagjai közül ott voltak még: gróf Csáky Albin elnök, Samassa József és Császáry György érsékek, Szabó János, Endre Imre, Horváth Zsigmond, Dessewffy Sándor, báró Horng Károly, Ivánkovics János, gróf Majláth Gasztáv, Radu Demeter, Hosszu Vazul és gróf Széchenyi Miklós püspökök, Fehér István főispán, Takács Menyhért prépost, Brankovics György patriárcha, Bogdanovics Lucian püspök, Laszky Gyula, Daniel Gábor, gróf Cziráky Béla, gróf Erdődy György, gróf Esterházy Károly István, gróf Gyúrkó Viktor, gróf Hunyady József, gróf Naszady Ferenc, gróf Széchenyi János, gróf Széchenyi Sándor, gróf Széchenyi Tivadár, gróf Széchenyi Imre, gróf Telegyi László, gróf Zichy Károly, gróf Zichy Tivadár, báró Ambrózy Gyula, báró Atzel Lajos, báró Bach Miklós, báró Bohus Zsigmond, báró Harkányi Frigyes, báró Lekey Imre, báró Prónay Dezso, báró Redl Béla, báró Révay Ferenc, báró Vay Béla, báró Weizsácker Albert, Bóthly Zoltán, Chorna Ferencz, Glycer Béla, Koranyi Frigyes, Laimovics János, Ernuzzi Kelemen, Ludwigh Gyula, Ludwigh János, Lukács Antal, Mikó Balint, Müller Kálmán, báró Nyáry Jenő, báró Rudnyánszky József, Sombory

Nem, nem, ez lehetetlen, a jó Répás nem lehet Esztike férje, ura. Répás mosolyogva lepett az ámuló Jánoshoz s megragadva kezét, sugta: — Nagy dolog hozott ide János ur, higgye el. Nem is gondolja. Bizony, bizony. Esztike nagyon elpirult, mikor végre kibontakozva a nemzetes asszony öléscsöböl, kezét szorított Jánosnál. — János, mondta Esztike. János egy szót se tudott szólni, csak bámulta ezt az elítte álló szép leányt, a ki, mióta nem látta, megerősödött, megszépült. — Ugyan hát eszokoljotok meg egymást, szót a két habozó szerelmeshez a nemzetes asszony. Es megcsókolták egymást. A jó Répás pedig hátul állt, de a csók váltására meg egy lépésként hátra felé tért az ajtóhoz. Ni a jó Répás, hogy elpirult, mintha csak őt eszokolta volna meg Esztike. Bizony, bizony nagyon gyors dobogásnak indult érzékeny szíve és hogy Esztikét a csókbal be nem érő János még meg is ület, hát, hát, még fádalom is nyilalikk a szívébe. Bizony megingt nagyon szép szomorú bucsuzatot tudnia írni a jó Répás, mert hát, — — no de ne tudja meg senki a derék Répás titkát. Ne tudja meg senki, hogy az uton nagyon belopta Esztike magát a szívébe; ne tudja meg senki, hogy a jó Répás azt kívánta bírnia örökké tartana az ut (pedig csak egy fél ószaka tartott), és mindig láthatná jószágos, kedves arcát Esztikének. Nem, erről nem szabad tudni senkinek, mert bizony még ki is nevetnék a jó Répást, hamar lángra lobbanó szíve miatt. Oh, az ő szíve puhább a vajnál is — hát meg se érdemelne, hogy kinevessék!... — De most már pihengetek, edes lányom, mondta Esztikének a nemzetes asszony, üljön le maga is Répás ur. Hosszu volt az ut, vagy talán már rég itt vagytok a városban, vagy... (Folytatása következik.)

Nem, nem, ez lehetetlen, a jó Répás nem lehet Esztike férje, ura. Répás mosolyogva lepett az ámuló Jánoshoz s megragadva kezét, sugta: — Nagy dolog hozott ide János ur, higgye el. Nem is gondolja. Bizony, bizony. Esztike nagyon elpirult, mikor végre kibontakozva a nemzetes asszony öléscsöböl, kezét szorított Jánosnál. — János, mondta Esztike. János egy szót se tudott szólni, csak bámulta ezt az elítte álló szép leányt, a ki, mióta nem látta, megerősödött, megszépült. — Ugyan hát eszokoljotok meg egymást, szót a két habozó szerelmeshez a nemzetes asszony. Es megcsókolták egymást. A jó Répás pedig hátul állt, de a csók váltására meg egy lépésként hátra felé tért az ajtóhoz. Ni a jó Répás, hogy elpirult, mintha csak őt eszokolta volna meg Esztike. Bizony, bizony nagyon gyors dobogásnak indult érzékeny szíve és hogy Esztikét a csókbal be nem érő János még meg is ület, hát, hát, még fádalom is nyilalikk a szívébe. Bizony megingt nagyon szép szomorú bucsuzatot tudnia írni a jó Répás, mert hát, — — no de ne tudja meg senki a derék Répás titkát. Ne tudja meg senki, hogy az uton nagyon belopta Esztike magát a szívébe; ne tudja meg senki, hogy a jó Répás azt kívánta bírnia örökké tartana az ut (pedig csak egy fél ószaka tartott), és mindig láthatná jószágos, kedves arcát Esztikének. Nem, erről nem szabad tudni senkinek, mert bizony még ki is nevetnék a jó Répást, hamar lángra lobbanó szíve miatt. Oh, az ő szíve puhább a vajnál is — hát meg se érdemelne, hogy kinevessék!... — De most már pihengetek, edes lányom, mondta Esztikének a nemzetes asszony, üljön le maga is Répás ur. Hosszu volt az ut, vagy talán már rég itt vagytok a városban, vagy... (Folytatása következik.)

A képviselőház tagjai közül: Ahaty Odón, gróf Andrássy Géza, gróf Andrássy Gyula, gróf Andrássy Sándor, Angyal József, gróf Apponyi Albert, gróf Apponyi Gyula, Babó Lajos, Baresay Domokos, Bara Odón, gróf Bánffy Miklós, báró Bánszky Antal, Bedő Albert, gróf Banyovszky Sándor, Bernath Béla, Blaskovics Ferenc, Bolgar Ferenc, Brázy Kálmán, Buanovics Gyula, Ciočan János, Conny Traugott, gróf Csekonyics Gyula, Csernoch János, Csörgő Gyula, Daróczy Aladár, gróf Esterházy Kálmán, Farkas Abraham, báró Feiltsch Artur, Fernbach Péter, Feszty Béla, Förster Ottó, Grosskocsy Vilmos, Halász Zsigmond, Háromy László, Hertelendy László, Hlitz Ernő, Horváth Lajos, Jákóffy Imre, Jovanovics István, gróf Jarkóffy György, Klobaszyk János, Konkoly-Thege Miklós, Krasznay Ferenc, Lator Sándor, László Mihály, Leidenfrost László, Lutz Károly, Manassy Barco György, Maróthy László, Molnár Akos, Münich Aurél, Nagy Mihály, Nedejkovits Horvát, Papp János, Perczel Dezso, Petricovics Arthur, báró Popovics Várho István, Rosenbergy Gyula, Rómy Ernő, Rumovics Gyula, Salamon Géza, Schmidt József, Simonyi-Semadán Sándor, Szabó István, Szerb György, Széll Kálmán, Szombathy György, Szóts Pál, Török Bertalan, Udvary Ferenc, Vancsó Gyula, Várady Károly, Vészi József, Vicsonty Soa, Vojnits István, báró Vörös László, Verner Gyula, Wickenburg Márk gróf, Wolfner Tivadár és Zibory Miklós.

Megjelentek azentúl: Rakovszky István, az állami szomszéd elnöke, Darday Sándor, az állami szomszéd alelnöke; a közigazgatási bíróság részéről: Wekerle Sándor elnök (nejevel), Lakóczy Imre másodenök, Szemeszényi Jenő, Kogler János és Székely József tanácselnökök; Szabó Miklós a Kuria elnöke, valamint Varrik Béla, Szabó Albert és Sebásty Mihály tanácselnökök. Székely Ferenc loraonagráz; Sivák Imre országgyűlési képviselő, a budapesti ügyvédi kamara elnöke, Lánosz, Lóó udvari tanácsosa, a kerékpárolási és iparkamara elnöke, Rupp Zsigmond kir. tanácsos a közegegyházi kamara elnöke, Weizel Gyula szabadelmés tanács elnöke; Berzák Árpád, Buzády Viktor, Otlik Ivan, Liphay István miniszteri tanácsosok; Hegyhalmi Lajos és Lukács S. Jr. osztálytanácsosok; Niczky Ferenc (neje), Bóthly Pál, Domahády Elemér, báró Flthl Pál (nejevel és anyjával), Lukács György, Sarkózy Aurél, Székely György, Daróczy Vilmos főispánok; Kóli Madárd püspök, Hauszmann Alajos a Műegyetem és Hutyri Ferenc, az áttörési főiskola rektora; a székelyváros részéről: Miklós József főpolgármester, Halmos János polgármester, Rozsnyóvígy Gyula és Matusia Alajos alpolgármesterek; Rudnay Béla főkapitány, Kanter Károly apát, udvari pletanos, dr. Nemes Antal apát, Sium Albert és Radó Samu I. szerkesztők; Bernemissa Boldizsár a m. kir. államrendőrség főparancsnoka; Anders Emil lovag a m. kir. koronázási főparancsnoka, Halász Gyula főhadnagy, báró Nagy Gyula udvari titkár, Papay István udvari fogalmazó.

A főrendiház tagjai közül ott voltak még: gróf Csáky Albin elnök, Samassa József és Császáry György érsékek, Szabó János, Endre Imre, Horváth Zsigmond, Dessewffy Sándor, báró Horng Károly, Ivánkovics János, gróf Majláth Gasztáv, Radu Demeter, Hosszu Vazul és gróf Széchenyi Miklós püspökök, Fehér István főispán, Takács Menyhért prépost, Brankovics György patriárcha, Bogdanovics Lucian püspök, Laszky Gyula, Daniel Gábor, gróf Cziráky Béla, gróf Erdődy György, gróf Esterházy Károly István, gróf Gyúrkó Viktor, gróf Hunyady József, gróf Naszady Ferenc, gróf Sz

